

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Revista Zorile

August 2025

Tabla de conținut

ARTICOL PRINCIPAL	2
CUM RĂSPUNDE DUMNEZEU LA RUGĂCIUNE	2
STUDII BIBLICE	18
CLĂDIREA LUI DUMNEZEU	18
TEMPLUL DUHULUI SFÂNT	22
NU MAI SUNTEM STRĂINI	25
SACRIFICII DE LAUDĂ	29
PIETRE VII	32
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	35
AURUL ÎNCERCAT ÎN FOC	35

Urmăriți în Biblia voastră!

Articol principal

Partea 1 din 2

Cum răspunde Dumnezeu la rugăciune

***"De aceea, doresc ca oamenii să se roage pretutindeni, ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială."
1 Timotei 2:8***

Cum putem fi siguri că Dumnezeu ne va răspunde la rugăciuni? Nu este suficient să ne afirmăm credința în rugăciune. Mii de părinți, de exemplu, au crezut în rugăciune și l-au cerut lui Dumnezeu să le protejeze copiii pe câmpul de luptă, doar pentru a primi mesajul că aceștia au fost uciși sau grav răniți. Nici afirmarea credinței noastre în rugăciune nu explică de ce, atunci când o întreagă națiune se roagă pentru pace, se trezește adesea prinsă într-un vârtej de război.

Pe de altă parte, există mii de oameni care sunt nerăbdători să mărturisească că Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile pentru siguranța copiilor lor. Alții vor depune mărturie despre modul minunat în care Dumnezeu le-a dat binecuvântările speciale pe care

le-au cerut în rugăciune. Prin urmare, doar pe baza experienței, poate părea că Dumnezeu răspunde la rugăciunile unora, dar nu răspunde la rugăciunile altora.

Totuși, acest lucru nu este în concordanță cu ceea ce ne spun Scripturile despre Dumnezeu. Biblia spune că El "nu arată părtinire". (Fapte 10:34). Astfel, trebuie să existe un motiv întemeiat pentru care Dumnezeu răspunde la unele rugăciuni și nu la altele. Dacă putem găsi acel motiv, acesta ar trebui să ajute la restabilirea credinței unora ale căror rugăciuni au rămas aparent fără răspuns.

Rugăciunea este o fază foarte importantă a experienței creștine. De asemenea, ea este practică pe scară largă de adepții multor alte religii. Dorința de a ne ruga este o recunoaștere a dependenței noastre de o putere superioară și expresia conștientizării faptului că avem nevoie de ajutor din partea unei surse exterioare și mai înțelepte decât noi înșine. Fără îndoială, Dumnezeu este mulțumit de dorința sinceră a tuturor celor care încearcă să-L contacteze prin rugăciune, deoarece, cel puțin în această măsură, este o recunoaștere a unei puteri suverane superioare.

Impulsul aproape universal de a ne ruga se datorează faptului că omul original, Adam, a fost creat după chipul lui Dumnezeu. (Geneza 1:27). Ca

urmare a căderii omului în păcat și moarte, imaginea divină din caracterul său a fost mult estompată, iar în multe cazuri aproape ștearsă. Cu toate acestea, rămășițe ale acesteia încă mai există, iar una dintre manifestările sale este nevoia de a se ruga. De asemenea, este posibil să existe milioane de oameni care nu se roagă niciodată, deși adesea simt că ar trebui să o facă și au un sentiment de vinovăție pentru că nu o fac.

Dumnezeu este mulțumit de spiritul de rugăciune din partea creaturilor sale. Totuși, de ce ascultă El rugăciunile unora, în timp ce, aparent, alte rugăciuni rămân neascultate? Isus face aluzie la răspunsul la această întrebare în observațiile sale despre rugăciunile multora din vremea sa. Aceștia se rugau pentru a fi văzuți și auziți de oameni, a explicat Isus, și credeau că Dumnezeu îi va auzi pentru că "vorbesc mult". (Matei 6:5-7). Prin aceasta ni se amintește că există atitudini corecte și incorecte de rugăciune, precum și metode corecte și incorecte. Mulți dintre cei care intră în rugăciune pot fi sinceri, dar metoda lor este necorespunzătoare.

Scripturile indică faptul că există lucruri potrivite și lucruri nepotrivite pentru care să ne rugăm. Apostolul Iacov a scris: "Voi cereți și nu primiți, pentru că cereți greșit". (Iacov 4:3). Este de o importanță vitală să ne asigurăm de ceea ce avem privilegiul de a-i cere lui

Dumnezeu să ne dea în materie de favoruri. Nu ne putem aștepta să Îi cerem lui Dumnezeu lucruri pe care ni le dictează doar fantezia și să primim răspuns la rugăciunile noastre.

Scopul rugăciunii

Există un scop divin în rugăciune și este foarte important să ținem cont de acest lucru dacă vrem să înțelegem de ce unele rugăciuni rămân fără răspuns. Dumnezeu nu a conceput rugăciunea ca un mijloc de a afla cum ar trebui să își gestioneze afacerile aici pe pământ. El nu se uită la noi pentru a-i spune ce ar trebui să facă. El are propriile sale planuri și scopuri fixe, iar dacă vrem să primim bogățiile binecuvântării Sale, este esențial ca rugăciunile noastre să fie în armonie cu acestea. Pentru a folosi limbajul lui Iacov, cerem "greșit" dacă Îl rugăm pe Dumnezeu în așa fel încât Îi facem cunoscute propriile noastre dorințe în absența căutării ca voia Lui să se facă în viața noastră.

În Scripturi sunt aduse în atenția noastră diferite tipuri de rugăciune. Cele mai importante dintre acestea sunt rugăciunile de mulțumire. (Psalmi 92:1). Dumnezeu este, fără îndoială, mulțumit atunci când creaturile sale îl recunosc drept sursa binecuvântărilor lor și, din acest motiv, își înalță inimile și vocile către el în semn de mulțumire.

Există rugăciuni de adorație, care recunosc atributele glorioase ale caracterului Creatorului - înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Sa. Dorința de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a ne arăta adorația pentru caracterul Său ar trebui să fie motivul pentru o mare parte din rugăciunile noastre. - Psalmul 29:1,2

Rugăciunile pentru mila lui Dumnezeu sunt, de asemenea, potrivite. Scripturile îi îndeamnă pe toți creștinii să caute iertarea divină a păcatelor lor prin intermediul rugăciunii . (1 Ioan 1:7-9). Pavel vorbește despre acest lucru ca despre a merge "cu îndrăzneală la tronul harului", acolo pentru a obține îndurare și a găsi har pentru a ajuta în orice moment de nevoie. - Evrei 4:16

Apoi, desigur, există rugăciunile care sunt cereri pentru anumite binecuvântări sau favoruri din partea Domnului. Cu acestea ne ocupăm în mod special în acest moment. Unii se roagă pentru sănătate, fie pentru ei, fie pentru alții. Unii se roagă pentru bogăție. Unii se roagă pentru protecție în timpul unei călătorii. Milioane se roagă pentru pace. S-a întâmplat adesea ca cetățenii unor țări care se confruntă în război să se roage ca armatele lor respective să fie victorioase. Vom presupune că toți cei care merg la Dumnezeu în rugăciune sunt sinceri și, desigur, îi cer lucrurile care li se par cele mai importante în acel

moment. Cu toate acestea, ne justifică Biblia convingerea că toate aceste rugăciuni ar trebui să primească răspuns în conformitate cu cererile rostite?

S-ar putea ca Dumnezeu să răspundă la rugăciunea unui părinte pentru siguranța copilului său pe câmpul de luptă. S-ar putea, de asemenea, ca rugăciunile pentru pacea unei națiuni să fie ascultate. Dacă și când se răspunde la astfel de rugăciuni, înseamnă pur și simplu că a fost în conformitate cu voința divină să se facă astfel. Dumnezeu are un plan fix, în conformitate cu care are grijă de rasa umană. Acest plan nu a fost făcut pentru a satisface capriciile și dorințele ale creaturilor sale umane și nici o rugăciune nu va schimba planurile sale.

"Rugăciunea schimbă lucrurile", se spune, dar ea nu schimbă planurile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu se uită la noi, nici la națiuni, pentru a afla ce schimbări ar trebui să facă pentru a aduce condiții mai bune pentru noi sau pentru lume în general. Cât de puțină încredere am avea într-un Dumnezeu ale cărui opinii ar putea fi influențate sau planurile schimbate doar prin elocvența sau persuasiunea rugăciunilor oamenilor!

"Facă-se voia Ta"

În rugăciunile lor, poporul lui Dumnezeu ar trebui să aibă mai presus de orice în minte și în inimă dorința ca voia Lui să fie făcută în toate experiențele lor. Avem un exemplu remarcabil în acest sens în cazul lui Isus. În Grădina Ghetsimani, când Domnul se confrunta cu arestarea și moartea, "A fost cuprins de angoasă și consternare și le-a spus [ucenicilor săi]: "Inima mea este gata să se frângă de durere. ... El a mers puțin mai departe, a căzut cu fața la pământ în rugăciune și a zis: "Tatăl meu, dacă este cu putință, să treacă paharul acesta peste Mine. Dar nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu." - Matei 26:38,39

A fost voia lui Dumnezeu ca Isus să sufere umilință și moarte ca Răscumpărător și Mântuitor al oamenilor. Această caracteristică importantă a aranjamentului divin fusese prevestită de sfinții profeți ai Vechiului Testament. Isus dorea mai presus de orice să se împlinească voia Tatălui Său, indiferent de ceea ce însemna pentru el. El a afirmat acest lucru mai târziu, când era pe punctul de a fi arestat. Petru și-a scos sabia pentru a-și proteja Domnul, care i-a spus: "Pune-ți sabia în teacă; paharul pe care Mi l-a dat Tatăl Meu, nu-l voi bea eu?" - Ioan 18:10,11

Urmașii lui Isus au privilegiul de a suferi și de a muri împreună cu El. Pavel a vorbit despre a fi "răstignit împreună cu Cristos" și, de asemenea, a scris: "Vi s-a dat, în numele lui Cristos, nu numai să credeți în El, ci și să suferiți din cauza Lui". (Galateni 2:20; Filipeni 1:29). Suntem chemați să călcăm pe urmele lui Isus, așa că știm că nu este voința lui Dumnezeu să ne scutească de toate greutățile. Astfel, ca și în cazul lui Isus, principala noastră preocupare ar trebui să fie ca voia Domnului să se facă în trupurile noastre muritoare. Voia Domnului ar putea fi ca pentru o vreme să ne bucurăm de anumite binecuvântări pământești. Cu toate acestea, greutatea rugăciunilor noastre nu ar trebui să fie pentru acestea, ci pentru ca voia Lui să se facă în fiecare experiență a vieții.

Isus a dezvoltat acest punct atunci când le-a spus ucenicilor Săi că, atâta timp cât ei rămân în El și cuvintele Lui rămân în ei, pot cere în rugăciune tot ceea ce doresc și le va fi dat. (Ioan 15:7). Aceasta ar putea părea o asigurare că suntem privilegiați să îi cerem lui Dumnezeu orice ni se poate întâmpla să ne gândim și să ne dorim, dar nu este așa.

Observați condiția atașată acestei afirmații a Domnului: "Dacă rămâneți în Mine, și cuvintele Mele rămân în voi". A rămâne în Cristos înseamnă a fi un membru al trupului Său, El fiind Capul nostru. (Coloseni 1:18). Aceasta înseamnă că gândurile Lui

August 2025

devin gândurile noastre, iar planurile Lui, planurile noastre. Dacă voințele noastre au fost astfel predate în întregime lui Dumnezeu, prin Cristos, nu vom avea nicio voință proprie, prin urmare rugăciunile noastre nu vor fi cereri pentru ceea ce vrem noi, ci doar pentru acele lucruri care sunt în armonie cu voința Capului nostru. Rugându-ne astfel în armonie cu voința Domnului, putem fi siguri de răspunsuri favorabile.

Acest lucru este în armonie cu o altă afirmație făcută de Isus ucenicilor Săi, în care ne informează că Tatăl Cerească va fi încântat să dea "Duhul Sfânt celor care îl cer". (Luca 11:13). A fi plini de Duhul lui Dumnezeu înseamnă ca gândurile Lui să domine gândirea noastră și ca viața noastră să fie conformă cu aceste gânduri. Atunci nu îi vom cere lui Dumnezeu alte binecuvântări decât cele pe care El a promis să le dea și, astfel, nu va exista niciodată nicio îndoială cu privire la răspunsul la rugăciunile noastre.

"Vie Împărăția Ta"

Luca 11:1 consemnează cererea ucenicilor: "Doamne, învață-ne să ne rugăm". Ca răspuns la această cerere, Isus le-a dat ceea ce acum este cunoscut în mod familiar ca "Rugăciunea Domnului". În acest model de rugăciune ni se oferă un ghid pentru ce ne putem ruga.

O parte importantă a acestei scurte schițe a rugăciunii este metoda corectă de abordare a lui Dumnezeu: "Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău". (versetul 2). În Scripturi, Adam este numit "fiu al lui Dumnezeu". (Luca 3:23,38). Când a păcătuit, însă, el și-a pierdut calitatea de fiu, fiind înstrăinat de Dumnezeu și condamnat la moarte. Copiii lui Adam, întreaga rasă umană, sunt, de asemenea, separați de Dumnezeu, astfel încât nu i se pot adresa în mod corespunzător ca "Tatăl nostru care este în ceruri". Acesta este un privilegiu care aparține exclusiv celor care s-au pocăit de păcatele lor, l-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal și și-au dedicat viața lui Dumnezeu în deplină dedicare, sau consacrare, pentru a face voia Lui. Aceștia sunt prezentați ca fiind cei care au primit Spiritul de filiație al lui Dumnezeu și au devenit astfel copiii Săi. - Romani 8:15; Galateni 4:6

Ca fii ai lui Dumnezeu, aceștia vor dori mai presus de orice să onoreze numele Tatălui lor. Astfel, prin cuvânt și prin acțiune, atitudinea lor va fi întotdeauna: "Sfințească-se numele Tău". A sfinți în mod corespunzător numele Tatălui nostru ceresc implică faptul că atunci când ne apropiem de el în rugăciune, vom face acest lucru în modul descris pentru noi în Scripturi de Isus. El a explicat că

rugăciunile noastre trebuie să fie oferite în numele Său. - Ioan 15:16

Există un motiv pentru aceasta. Ca membri ai rasei condamnate pe nedrept, nu avem nicio poziție la tronul divin decât prin Isus, Avocatul nostru. (1 Ioan 2:1). În numele Său și prin meritul sângelui Său vărsat, avem privilegiul de a merge "cu îndrăzneală" la tronul harului pentru a cere iertare și toate celelalte binecuvântări pe care iubitorul nostru Tată Ceresc a promis să ni le dea. (Evrei 4:16). Dacă îi sfințim numele cum se cuvine, nu vom îndrăzni să ne apropiem de El decât prin Isus.

Atunci când urmăm exemplul Rugăciunii Domnului, cererile noastre nu vor fi atât de mult în numele nostru, cât vor fi pentru binecuvântarea altora. Acest lucru este indicat în petiția de început: "Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ". (Matei 6:10; Luca 11:2). Răspunsul la această cerere va fi un răspuns la multe lucruri pentru care oamenii s-au rugat de-a lungul secolelor. Acest răspuns va satisface dorințele legitime ale tuturor oamenilor. Va însemna pace, sănătate și viață veșnică pentru toți cei care se conformează legilor drepte ale împărăției Domnului.

Binecuvântările la care râvnește rasa umană și pentru care se roagă milioane de oameni au fost toate

anticipate de Dumnezeu și asigurate prin împărăția pe care a promis-o tuturor profeților Săi. În aceste promisiuni găsim multe detalii despre binecuvântările pe care le va garanta poporului, inclusiv readucerea la viață a celor care au murit. Dumnezeu nu a fost nepăsător față de suferința poporului și nici nu a rămas surd la strigătele lor de ajutor. Răspunsul Său la rugăciunile lor, atunci când va veni momentul potrivit, va fi cu mult peste tot ceea ce au îndrăznit vreodată să spere.

Să luăm cazul părinților care se roagă pentru siguranța copilului lor pe câmpul de luptă. Părinții își iubesc copilul și nimic nu ar putea însemna mai mult pentru ei decât întoarcerea lui în siguranță la casa familiei. Totuși, dacă copilul nu se întoarce, primul lor gând ar putea fi că lui Dumnezeu nu îi pasă, că nu are milă. Cât de diferit s-ar simți părinții dacă ar putea crede că Dumnezeu le-a oferit o întoarcere acasă mult mai satisfăcătoare decât le-a trecut vreodată prin minte atunci când s-au rugat!

Cât de puțin știe uneori un părinte despre greutățile și suferințele pe care copilul său le poate salva prin adormirea în moarte. La urma urmei, atât părintele, cât și copilul sunt membri ai unei rase muribunde, iar diferența dintre a muri pe câmpul de luptă și a muri mai târziu de bătrânețe este doar una de moment atunci când este comparată cu întinderea fără sfârșit a eternității. Din acest punct de vedere

trebuie să învățăm să privim subiectul rugăciunii și modul în care Dumnezeu răspunde cererilor noastre.

Însuși faptul că ne rugăm lui Dumnezeu este o recunoaștere a credinței noastre că înțelepciunea, puterea și dragostea Lui le depășesc cu mult pe ale noastre. Cu toate acestea, uităm adesea acest lucru și simțim că El nu a onorat rugăciunile noastre pentru că nu le-a răspuns așa cum am fi făcut noi, prin exercitarea propriilor noastre capacități minime. Durata vieții noastre condamnate este foarte scurtă. Judecăm realizările în funcție de faptul dacă ajung sau nu la maturitate în acest timp scurt de care avem cunoștință. Cu toate acestea, nu ar trebui să judecăm faptele lui Dumnezeu din acest punct de vedere.

Scripturile vorbesc despre Dumnezeu ca fiind "din veșnicie în veșnicie". (Psalmi 41:13; 90:2). El nu este obligat să finalizeze o anumită fază a planului Său în timpul scurtei noastre vieți, nici măcar dacă aceasta are legătură cu cererile noastre individuale. Dacă ne-am ruga lui Dumnezeu astăzi pentru niște binecuvântări speciale care ar fi în concordanță cu voința Sa, iar răspunsul nu ar veni până mâine sau chiar poimâine, nu ne-am pierde credința în El, ci ne-am bucura când răspunsul ar veni. Dumnezeu are și "zilele de mâine". Zilele Lui nu se măsoară în ore, ci în veacuri, iar în veacul lui "mâine", perioada de o mie de ani a împărăției lui Cristos, toate acele

binecuvântări pe care lumea le-a dorit în mod legitim și pentru care milioane de oameni au adresat cereri lui Dumnezeu, vor fi revărsate din abundență asupra omenirii. Recunoscând acest lucru, oamenii vor răspunde atunci: "Acesta este Dumnezeul nostru; L-am așteptat, ... ne vom bucura și ne vom veseli în mântuirea Lui". - Isaia 25:9

"Așa cum este în ceruri"

Am învățat deja că Dumnezeu nu va răspunde la nicio rugăciune care nu este în armonie cu voința Sa. În Rugăciunea Domnească, acest principiu este clar enunțat. Ea îi cere lui Dumnezeu binecuvântări pentru oamenii de pe pământ - nu orice fel de lucruri presupus bune pe care le-ar putea dori, ci lucruri în armonie cu voința divină: "Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ". - Matei 6:10

Ce mare latitudine ne-a dat cu privire la lucrurile în armonie cu voința Sa. Voia lui Dumnezeu se face în ceruri și acesta este scopul Său ca ea să se facă pe pământ în aceeași măsură. Nu cunoaștem, desigur, toate modurile în care se face voia lui Dumnezeu în cer, dar putem fi destul de siguri că relele care există acum pe pământ nu afectează viețile celor din tărâmul spiritual pe care îl numim cer.

Războiul este unul dintre marile rele care nu este în armonie cu voința divină. Noi, deci, ar trebui să ne

rugăm pentru pace. (Psalmi 122:6; Naum 1:15). Într-adevăr, nu am putea să ne rugăm pentru ca voia lui Dumnezeu să se facă pe pământ așa cum se face în cer fără să ne rugăm pentru pace. Rugăciunile noastre pentru pace ar trebui să fie în concordanță cu planul lui Dumnezeu de a instaura pacea, iar acesta este planul împărăției Sale. (Ezechiel 37:21-28). El a promis să instaureze o împărăție, să stabilească un guvern. Isus va fi Regele în acel guvern. "Guvernarea va fi pe umărul Său", a scris Isaia, și "din creșterea guvernării și a păcii Sale nu va fi sfârșit". - Isaia 9:6,7

Fără îndoială, Dumnezeu privește cu simpatie dorințele omenirii de a abolii războiul. Atunci când tensiunea internațională atinge cote înalte și războiul pare inevitabil, oamenii devotați din ambele părți se simt obligați să se roage pentru pace. Divergențele care amenință să precipite războiul pot fi rezolvate sau nu, dar știm că în cele din urmă va exista o pace universală și durabilă. Aceasta nu se va întâmpla pentru că națiunile vor găsi în sfârșit o formulă viabilă pentru pace, ci pentru că "Prințul păcii" va prelua conducerea pământului. (Isaia 9:6). Atunci rugăciunea "Vie împărăția Ta" va fi ascultată.

Guvernarea lui Cristos este simbolizată în Scripturi ca "muntele DOMNULUI". În Mica 4:1-4 citim că va veni vremea când poporul va spune: "Să ne suim la

muntele DOMNULUI și la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Lui și vom umbla pe cărările Lui; pentru că Legea va ieși din Sion și Cuvântul DOMNULUI din Ierusalim. El va judeca între multe popoare și va muștra neamurile puternice de departe, iar ele își vor bate săbiile în pluguri și sulitele în prunghii; neamul nu va mai ridica sabia împotriva neamului și nu vor mai învăța războiul. Ci vor ședea fiecare sub vița lui și sub smochinul lui, și nimeni nu-i va înfricoșa, căci gura DOMNULUI oștirilor a grăit aceasta."

Ce program minunat pentru dezarmare! Este programul lui Dumnezeu, iar atunci când ne rugăm pentru pace și pentru dezarmarea națiunilor, să facem acest lucru cu asigurarea că Dumnezeu ne va auzi și că ne va răspunde la rugăciuni în armonie cu voința Sa, care va fi prin împărăția Sa. "El face să înceteze războaiele", a profețit David. - Psalmi 46:9

Partea a doua din examinarea acestui subiect important va apărea în ediția de luna viitoare a revistei *Zorile*. În ea, vom examina în detaliu alte porțiuni din Rugăciunea Domnească. De asemenea, vom analiza și alte aspecte ale viitoarei împărății a lui Dumnezeu pe pământ care, potrivit Scripturilor, va binecuvânta toți oamenii și va oferi răspunsuri la milioane de rugăciuni sincere care au fost rostite de-a lungul secolelor.

Studii biblice

Lecția pentru 3 august

Clădirea lui Dumnezeu

Verset cheie: "Nu există altă cale de întemeiere a lui Dumnezeu: "Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Isus Cristos."

1 Corinteni 3:11

***Scriptură selectată:
1 Corinteni 3:9-17***

Indiferent cât de frumoasă și solidă din punct de vedere structural poate fi o clădire, dacă nu este așezată pe o fundație adecvată, aceasta nu va dura. În curând vor apărea fisuri, podelele și pereții se vor deforma, acoperișul se va înclina, piesele vor începe să cadă, iar monumentul cândva impunător al măiestriei omului devine inutilizabil, o privesc abandonată, numai bună pentru distrugere. Cât de importantă este o fundație solidă, de neclintit, una plană și dreaptă, adecvată pentru a susține ceea ce este construit pe ea de-a lungul multor generații. Tocmai o astfel de fundație sigură și veșnică a fost pusă pentru noi, pe care să ne construim structura credinței în Dumnezeu

și în promisiunile Sale. Așa cum ne spune apostolul Pavel în versetul nostru cheie, această temelie este Isus Cristos.

Extinzând această imagine, apostolul a scris: "Voi sunteți clădirea lui Dumnezeu", subliniind că fiecare dintre copiii consacrați ai Domnului construiește pe această temelie solidă a lui Cristos o structură de caracter acceptabilă pentru Dumnezeu. - 1 Corinteni 3:9

Semnificația acestei ilustrații este enunțată în alte cuvinte de apostolul Pavel când scrie: "Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă." (2 Corinteni 5:17). Cum ajungem în Cristos? În primul rând, trebuie să știm despre el și despre rolul său fundamental în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Trebuie să recunoaștem că, ca expresie a iubirii Tatălui său ceresc și a propriei sale iubiri, Isus și-a dat viața ca răscumpărare, ca substitut pentru viața pierdută a lui Adam și a rasei care a fost condamnată prin el. (Romani 5:18,19; 1 Timotei 2:5,6). Aceasta înseamnă recunoașterea lui Isus ca Răscumpărătorul nostru, temelia pusă pentru mântuirea noastră.

A înțelege cu adevărat ce a făcut Cristos pentru noi și a crede acest lucru din toată inima duce la o schimbare extraordinară în direcția vieții noastre. Apostolul explică: "Dragostea lui Cristos ne constrânge; pentru că judecăm astfel, că dacă unul
August 2025

a murit pentru toți, atunci toți au murit: Și că El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască de acum înainte pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit pentru ei și a înviat." - 2 Corinteni 5:14,15

În cadrul lecției noastre, Pavel compară această lucrare cu aceea de a construi pe temelia lui Cristos cu "aur, argint, pietre prețioase", reprezentând adevărurile valoroase și promisiunile prețioase ale Cuvântului Său. (1 Corinteni 3:12). "Noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos pentru fapte bune, ... ca să umblăm în ele." - Efeseni 2:10

Unul dintre elementele esențiale pentru creșterea creștină este credința în lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu. Biserica din Corint, căreia îi scria Pavel, avea probleme pe această linie. El a spus că erau carnale - adică pământești sau umane în punctele lor de vedere. Ca urmare, acordau prea multă importanță liderilor umani vizibili. - 1 Corinteni 3:1-4

Aici este subliniată importanța modului în care construim pe temelia oferită. Apostolul lasă să se înțeleagă că unii construiau cu "lemn, fân, paie", după linii umane, exprimând duhul cărnii - ceea ce nu va rezista testului judecății lui Dumnezeu.

(versetele 12-15). Pavel știa că lucrarea de construcție a creștinului necesita ca aceasta să fie întemeiată pe recunoașterea conducerii invizibile a

lui Cristos și a lui Dumnezeu. "Cine este deci Pavel și cine este Apolo, dacă nu slujitorii prin care ați crezut... Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a dat roadele." - 1 Corinteni 3:5,6

Templul Duhului Sfânt

***Verset cheie: "Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi, pe care îl aveți de la Dumnezeu și nu sunteți ai voștri?"
1 Corinteni 6:19***

***Scriptură selectată:
1 Corinteni 6:12-20***

Versetele citate pentru lecția de astăzi se referă la imoralitatea despre care apostolul Pavel a aflat că exista în biserica din Corint. "Slăvirea voastră nu este bună", a scris el. (1 Corinteni 5:6). Evident, ei se mândreau cu falsul lor simț al dragostei frățești, care îi făcea să tolereze o astfel de stare.

În cazul unui infractor pe care Pavel li l-a atras atenția, el a ordonat bisericii să scoată acea persoană din părtășia lor. Pavel a vorbit despre această acțiune ca despre curățarea de "levănțică" din mijlocul lor. (versetele 2-7). În Scripturi, levănțica este folosită ca simbol al păcatului într-o formă sau alta.

Faptul că imoralitatea ar exista într-o adunare a poporului Domnului poate părea ciudat, dar nu și

atunci când luăm în considerare obiceiurile anterioare ale unor din Corint care l-au acceptat pe Cristos și s-au atașat de poporul Său. Populația generală din Corint venera zeii păgâni. Printre aceștia, zeițele grecești și romane ale dragostei, Afrodita și Venus, erau foarteenerate. Deoarece imoralitatea făcuse probabil parte din cultul lor anterior, aceasta nu ar fi fost privită la început de unii din biserica din Corint cu același grad de dispreț cu care ar fi trebuit să fie. Cu toate acestea, o astfel de toleranță era total contrară voinței lui Dumnezeu, iar Pavel a luat măsuri drastice pentru a corecta dezordinea.

Cu toate acestea, această poziție împotriva răului a fost luată de Pavel din dragoste. El dezvăluie acest lucru în a doua sa scrisoare către biserica din Corint. (2 Corinteni 2:1-11). Pavel plănuia să îi viziteze pe acești frați și nu dorea ca nimic să strice bucuria ocaziei. El a lăudat biserica pentru că a luat măsurile împotriva infractorului pe care le îndemnase. De asemenea, el a luat în considerare faptul că acest individ își învățase lecția. Pentru a evita să-l copleșească cu durere, Pavel a sugerat acum bisericii să-l ierte și să-l readucă în părtășia lor. Dacă biserica va lua această măsură, a explicat Pavel, el se va bucura împreună cu ei. Astfel, vedem nu numai că Pavel dorea ca abaterea să fie corectată, ci și ca cel care a greșit să fie iertat și recuperat.

Versetul nostru cheie afirmă că trupul este "templul Duhului Sfânt" care este în noi. Templele erau bine cunoscute de antici, atât de evrei, cât și de neamuri. În Israel, Templul lor era, simbolic vorbind, locul de întâlnire dintre Dumnezeu și poporul Său. Acesta era privit de evlavioșii din Israel ca un loc sacru, sfânt, iar credincioșii dintre ei se străduiau să îl păstreze astfel. Cu toate acestea, sub conducerea unor regi răi, Templul a fost pângărit prin închinarea la idoli instalată între zidurile sale.

Simbolismul templului este folosit în Noul Testament în două moduri. Primul se găsește în lecția de astăzi, în care Pavel se referă la trupul trupesc al fiecărui credincios ca la un "templu", locuința lui Dumnezeu prin Duhul Său Sfânt, pe care trebuie să îl păstrăm curat și nepătat. A doua imagine a templului este prezentată de apostolul Petru. El a scris: "Și voi, ca niște pietre vii [vii], sunteți zidiți ca o casă spirituală". (1 Petru 2:5). Aici se vorbește despre fiecare credincios consacrat, nu ca despre un templu, ci ca despre o piatră pregătită să facă parte dintr-o "casă" sau "templu" spiritual în Împărăția lui Dumnezeu. - Evrei 3:6; Efeseni 2:19-22; Matei 6:10

Nu mai suntem străini

Verset cheie: "Acum, așadar, nu mai sunteți străini și străine, ci sunteți concetățeni cu sfinții și din casa lui Dumnezeu."

Efesenii 2:19

Scriptură selectată:

Efesenii 2:11-19

Unul dintre rezultatele frumoase care le revin celor care acceptă din toată inima răscumpărarea oferită de sângele sacrificiului de răscumpărare al lui Isus este că aceștia, după ce se dăruiesc în consacrare fără rezerve, intră într-o relație specială de legământ cu Dumnezeu. Acest acord înseamnă un nou statut pentru cei astfel intrați, unul în care nu mai sunt înstrăinați de Dumnezeu, ci sunt considerați fii ai Lui. (Romani 8:14-16; 1 Ioan 3:1,2). În armonie cu aceasta, Pavel spune în altă parte: "Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă: lucrurile vechi au trecut; iată, toate s-au făcut noi." - 2 Corinteni 5:17

În Efesenii 2:8-10, apostolul spune că numai prin credință și prin harul lui Dumnezeu se obține acest nou statut de fiu. Nu există nicio lucrare pe care noi, , o putem face pentru a o obține. El spune că "noi

suntem lucrarea Lui". Cu toate acestea, odată ce obținem această condiție, avem capacitatea, prin Cristos, de a face fapte acceptabile pentru Dumnezeu. Acesta este un paradox aparent. Pe de o parte, nu puteam face nicio faptă pentru a obține această nouă relație, dar, odată ce am intrat într-un legământ de filiație cu Dumnezeu, putem, ba chiar trebuie, să facem fapte acceptabile pentru El. Apostolul Iacov spune: "Credința, dacă nu are fapte, este moartă". - Iacov 2:17

Lucrările noastre ca fiu al lui Dumnezeu sunt, cel mai important, dezvoltarea și manifestarea exterioară a rodniceii caracterului întemeiat în Cristos, Capul nostru. (Ioan 15:8; Galateni 5:22,23). Lucrările acceptabile includ, de asemenea, sacrificiul și slujirea în numele Domnului, al Adevărului Său și al fraților noștri în Cristos. - Romani 12:1; Efeseni 4:14,15; Galateni 5:13

În lecția noastră, Pavel spune că credincioșii neamuri au fost "străini de comunitatea lui Israel și străini de legămintele făgăduinței, fără speranță și fără Dumnezeu". (Efeseni 2:12). Cu toate acestea, venise timpul ca sângele lui Cristos să fie eficient pentru toți cei care aveau o ureche atentă și o inimă credincioasă, fie evrei sau neamuri. Fiecare avea ocazia să își revendice noul statut prin mijlocul oferit, Cristos.

Pentru evreii credincioși, care fuseseră sub "legea poruncilor" timp de multe secole, acest lucru însemna ieșirea din acel aranjament și intrarea în Cristos. (versetul 15). Se dovedise temeinic că numai un om perfect putea să respecte aceste rânduieli anterioare și, prin urmare, să culeagă promisiunile pământești legate de acestea. Numai Isus, care era fără păcat, putea să facă acest lucru. Cu toate acestea, El a sacrificat aceste privilegii pământești pentru a oferi o cale de scăpare pentru omenire, atât evrei, cât și neamuri, din robia păcatului și a morții. Astfel, prin Isus, "amândoi [evrei și neamuri] avem acces la Tatăl printr-un singur Duh." - versetul 18

În versetul nostru cheie, Pavel afirmă că toți cei care au intrat în această nouă relație, indiferent de statutul lor anterior, fac acum parte dintr-un singur grup, "casa lui Dumnezeu". Această "casă" simbolică îi are ca temelie pe "apostoli și profeți, Isus însuși fiind piatra unghiulară principală". (versetul 20). Odată ce lucrarea de construcție va fi finalizată, cu fiecare membru - fiecare piatră - format și așezat la locul său, aceasta nu va fi doar o clădire, ci un "templu sfânt", o "locuință a lui Dumnezeu". (versetele 21,22). Din acest templu, situat în Noul Ierusalim simbolic, vor curge binecuvântările pentru toate

famiile de pe pământ în împărăția mesianică. -
Apocalipsa 21:1-7,22-24

Sacrificii de laudă

***Verset cheie: "Prin El, așadar, să aducem mereu
lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul
buzelor noastre, aducând mulțumiri Numelui
Său."
Evrei 13:15***

***Scriptură selectată:
Evrei 13:12-21***

În lecția de astăzi, apostolul Pavel vorbește atât despre jertfa și slujirea lui Isus, cât și despre cea a urmașilor săi, biserica. Făcând acest lucru, apostolul amintește de slujirea și ofrandele aranjamentului Tabernacolului lui Israel, detaliate în Cărțile Exodului și Leviticului. Pavel afirmă: "Noi avem un altar din care nu au dreptul să mănânce cei care slujesc tabernacolului. Trupurile acelor fiară, al căror sânge este adus în sanctuar de către marele preot pentru păcat, sunt arse în afara taberei. De asemenea, Isus, pentru a sfinți poporul cu propriul său sânge, a suferit în afara porții. Să mergem deci la El în afara taberei, purtând ocară Lui". - Evrei 13:10-13

Pavel continuă, așa cum este consemnat în versetul nostru cheie, încurajându-i pe urmașii lui

Isus să ofere continuu "jertfa de laudă" lui Dumnezeu. El descrie în continuare această jertfă ca fiind "rodul buzelor noastre care aduc mulțumiri Numelui Său", adăugând apoi: "A face bine și a comunica nu uita; căci cu astfel de jertfe Dumnezeu este mulțumit." - versetele 15,16

Aceste cuvinte ale apostolului ne amintesc de tămâia care era presărată pe cărbunii din Altarul de Tămâie de Aur al Cortului, producând un miros dulce care pătrundea în Locul Preasfânt, reprezentând prezența lui Dumnezeu. (Exodul 30:1-8). Cu siguranță, jertfele de laudă, buzele noastre mulțumind lui Dumnezeu, făcând bine și comunicând unii cu alții, sunt ca tămâia, un miros dulce pentru Tatăl nostru ceresc. În alt loc, Pavel vorbește despre astfel de ofrande ca despre "un miros plăcut, o jertfă plăcută, plăcută lui Dumnezeu". - Filipeni 4:18

Vorbind despre un alt aspect al subiectului nostru, apostolul a scris: "Căci prin faptul că El [Isus] a murit, a murit o singură dată pentru păcat. ... Tot astfel, socotiți-vă și voi înșivă morți cu adevărat față de păcat." (Romani 6:10,11). Ne bucurăm că Pavel ne reamintește că moartea noastră față de păcat este o chestiune socotită datorită faptului că suntem încă imperfecti în carne. Cu toate acestea, datorită imputării sângelui lui Isus în numele nostru, avem autoritatea divină de a socoti jertfa noastră și

serviciul ca fiind "sfinte, plăcute lui Dumnezeu". - Romani 12:1

Este un privilegiu minunat și o mare onoare la care am fost invitați și numai în măsura în care avem credința de a crede că sângele lui Cristos face sacrificiul nostru acceptabil suntem capabili să apreciem realitatea acestui rol binecuvântat pe care îl avem în programul divin de reconciliere. Putem crede, așa cum a făcut Pavel, că deși nu suntem "suficienți din noi înșine ca să gândim ceva ca și cum am fi noi înșine; ci suficiența noastră vine de la Dumnezeu". (2 Corinteni 3:5). Putem accepta asigurarea că imperfecțiunile noastre adamice sunt acoperite de haina neprihănirii lui Cristos și că suntem astfel acceptați de Dumnezeu ca membri potențiali în singurul trup al lui Cristos. - Isaia 61:10; Filipeni 3:9; 1 Corinteni 12:12,27

Prin urmare, să ne angajăm zilnic în slujirea și sacrificiul față de Dumnezeu, față de cauza Sa a adevărului și dreptății și față de frații noștri în Cristos. Să ne angajăm, de asemenea, în proclamarea "Evangheliei Împărăției" creației sărace și gemătoare a acestei lumi. (Matei 24:14). "Căci cu astfel de jertfe este bineplăcut Dumnezeu". Astfel, "jertfa noastră de laudă" va aduce onoare și glorie Tatălui nostru ceresc iubitor și Fiului său, Cristos, Domnul nostru.

Pietre vii

***Verset cheie: "Și voi, ca niște pietre [vii], sunteți zidiți ca o casă spirituală, o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus."
1 Petru 2:5***

***Scriptură selectată:
1 Petru 2:1-12***

A fi considerat ca "poporul lui Dumnezeu" a avut semnificații diferite și a avut rezultate diferite de-a lungul istoriei omenirii. În scrierile Vechiului Testament, de exemplu, aflăm despre națiunea Israel, care a constituit poporul lui Dumnezeu timp de multe secole, cu alternanța lor de perioade de credincioșie și de infidelitate. (Exodul 6:7). În viitoarea împărăție a lui Dumnezeu aici pe pământ, întregii rase umane răscumpărate i se va da ocazia să devină poporul lui Dumnezeu. - Apocalipsa 21:3-7

În lecția de astăzi, apostolul Petru se adresează poporului lui Dumnezeu din epoca actuală, de la Cincizecime încoace - celor care își sacrifică

ambitiile pământești pentru speranța unei recompense cerești în "prima înviere". (Apocalipsa 20:6). Petru explică faptul că aceștia sunt construiți ca o "casă spirituală". Ei sunt "aleși [alese] după preștiința lui Dumnezeu". - 1 Petru 2:5; 1:2

Poporul lui Dumnezeu din timpul prezent are responsabilitatea remarcată în continuare de Petru, spunând "să arătați laudele Celui care v-a chemat din întuneric în lumina Lui minunată". (1 Petru 2:9). Am fost odată în întuneric, separați de Dumnezeu, dar am fost chemați să fim poporul Său. Ca urmare, unul dintre marile noastre privilegii este să "arătăm" laudele lui Dumnezeu, proclamând vestea cea bună a Evangheliei și, așa cum ne-a instruit Isus, "Lumina voastră să strălucească astfel înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri". - Matei 24:14; 5:16

Ca "preoție sfântă", poporul lui Dumnezeu este separat de lume cu scopul de a sluji. A face parte din această preoție este rezultatul venirii noastre la Domnul Isus, al lăsării la o parte a tendințelor căzute ale cărnii noastre și apoi al angajării în sacrificiu. (1 Petru 2:1,5). Suntem în lume, dar "nu suntem din lume", a spus Isus. (Ioan 17:14). Cei care continuă să fie credincioși până la moarte vor face parte din "preoția regală" în împărăție, când biserica glorificată, cu Isus ca Cap al ei, va deveni instructori în neprihănire pentru lumea omenirii. - 1 Petru 2:9

Așa cum am menționat în versetul cheie, venind la Isus, suntem pregătiți ca pietre vii, care sunt "zidite ca o casă spirituală". Petru nu spune că noi vom construi această casă spirituală, ci că vom fi "zidiți" în ea. Fiecare piatră va fi modelată, cizelată și șlefuită pentru a se potrivi perfect la locul ei, conform planului lui Dumnezeu. Ca parte a acestei case spirituale care este construită pe temelia solidă a lui Isus ca răscumpărare pentru toți, devenim prețioși în ochii lui Dumnezeu.

În plus, poporul lui Dumnezeu din prezent este numit "un popor deosebit". (1 Petru 2:9; Tit 2:14). Gândul denotat de cuvântul "deosebit" este acela de "popor pentru posesia lui Dumnezeu" sau "popor cu un scop", ceea ce implică faptul că Dumnezeu are o misiune specială în viață pentru ei.

Aceștia au fost răscumpărați cu "sângele prețios al lui Cristos". (1 Petru 1:18,19). Ei s-au consacrat, sau s-au dedicat, pe deplin Domnului și l-au oferit viața lor ca jertfă, fiind făcuți acceptabili prin Cristos. (Romani 12:1). Viețile lor sunt complet dedicate lui Dumnezeu. Ei sunt "acum poporul lui Dumnezeu: care nu primise îndurare, dar acum a primit îndurare", astfel încât Dumnezeu îi consideră comoara Sa specială. - 1 Petru 2:10

Aurul încercat în foc

***"Vă sfătuiesc să cumpărați de la Mine aur
încercat în foc, ca să vă îmbogățiți."
Apocalipsa 3:18***

De-a lungul celor aproape două mii de ani de la moartea și învierea lui Isus, Tatăl nostru ceresc a adresat o invitație unei clase speciale de creștini care să participe la binecuvântarea familiei umane bolnave de păcat și muribunde sub viitoarea administrare a glorioasei împărății a lui Cristos. În scripturile de deschidere ale acestei lecții, Domnul nostru înviat vorbește despre această clasă distinctă de urmași credincioși într-un mod foarte special, cei care își dezvoltă un caracter apreciat ca "aurul încercat în foc".

Prin scrierile lui Ioan Apocalipsa, se clarifică faptul că, după ce acești urmași ai Domnului nostru Isus au fost chemați din lume, ei trebuie, de asemenea, să fie curățați, purificați și conformați chipului caracterului Său. Pentru a-i ajuta în acest demers, El le va oferi câteva daruri spirituale foarte importante de care vor avea nevoie pentru a fi credincioși. Versetul nostru de deschidere continuă spunându-le acestora că trebuie să poarte "haine albe, ca să fiți

îmbrăcați și să nu apară rușinea goliciunii voastre ; și ungeți-vă ochii cu balsam de ochi, ca să puteți vedea".

Foarte valoros

Astăzi, aurul este unul dintre primele trei metale valoroase existente, iar în timpurile biblice era cel mai valoros. Acesta se găsește de obicei în cantități mici, fiind astfel foarte rar. Aurul este primul metal menționat în Biblie și este asociat cu numele Pison - care înseamnă "creștere", una dintre cele patru diviziuni ale râului care ieșea din Grădina Edenului. Râul bine simbolizează familia umană, din care urma să fie selectată o clasă specială, reprezentată de Pison, prima diviziune a râului edenic menționat. Din consemnarea scripturistică, citim: "Un râu curgea din țara Edenului, udând grădina și împărțindu-se apoi în patru ramuri. Prima ramură, numită Pison, curgea în jurul întregului ținut Havilah, unde se găsește aur. Aurul din acel ținut este de o puritate excepțională; tot acolo se găsesc rășină aromatică și piatră de onix." - Geneza 2:10-12

Aurul este foarte apreciat nu numai pentru raritatea sa, ci și pentru că are durabilitate și frumusețe de lungă durată. Era recunoscut ca o măsură a bogăției și a importanței în timpurile străvechi, chiar înainte ca numele lui Avraam să fie

schimbat. "Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur". (Geneza 13:2). De-a lungul timpului, chiar și până astăzi, aurul a fost foarte căutat și chiar stocat, ca să spunem așa. Scripturile prezic însă un moment în care această bogăție teaurizată va deveni inutilă, iar lumea actuală și instituțiile ei malefice vor cădea. Iacov a scris: "Acum ascultați, oameni bogați, plângeți și vă tânguți din cauza mizeriei care vine peste voi. Averele voastre a putrezit, iar moliile v-au mâncat hainele. Aurul și argintul vostru sunt corodate. Coroziunea lor va depune mărturie împotriva voastră și vă va mânca carnea ca focul. Ați acumulat bogății în zilele din urmă." - Iacov 5:1-3

Datorită culorii, strălucirii și rezistenței sale la oxidare și pătare, aurul este deosebit de util pentru confecționarea de bijuterii și ornamente de multe feluri. "Obrajii tăi sunt frumoși cu rânduri de bijuterii, gâtul tău cu lanțuri de aur." (Cântarea Cântărilor 1:10). Deoarece aurul este mai stabil și neschimbător decât alte metale, el a fost folosit ca mijloc standard de schimb și comerț între națiuni și popoare.

Natura divină

Datorită rarității și valorii sale mari, aurul este folosit în Scripturi pentru a ilustra moștenirea spirituală a miresei lui Cristos pe cel mai înalt dintre toate planurile de viață - natura divină. (2 Petru 1:4).

Scriptura noastră prezentată este preluată din mesajul Domnului către ultima celor șapte biserici din Apocalipsa. Această promisiune inspirată a fost: "Celui ce va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și sunt așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". (Apocalipsa 3:21). Creștinii credincioși vor împărtăși natura divină ca membri ai "Cristosului" și sunt arătați așezați pe tronul mesianic în viitoarea împărăție cerească. Isus a promis: "Eu vă rânduiesc o împărăție, așa cum mi-a rânduit mie Tatăl Meu". - Luca 22:29

Mireasa lui Cristos

În Vechiul Testament, în prefigurarea evenimentelor viitoare, Rebeca, mireasa lui Isaac, simbolizează mireasa lui Cristos, formată din urmașii săi credincioși. (Vezi Geneza capitoul 24.). Pentru a ilustra acest lucru, ea a primit daruri de aur care reprezentau promisiunile minunate ale Tatălui Cerească, care caută o mireasă pentru Fiul său iubit, Domnul nostru Isus. Rebeca a părăsit de bunăvoie casa tatălui ei pentru a porni într-o călătorie dificilă care a marcat angajamentul ei de a-și întâlni viitorul soț, Isaac, care, la rândul său, îl reprezenta pe Domnul nostru Isus. "După ce cămilele au terminat de băut, bărbatul [servitorul lui Isaac] a luat un cercel

de aur cu greutatea de jumătate de șekel și două brățări pentru mâinile ei [ale Rebecăi] cu greutatea de zece șekeli de aur." - Geneza 24:22

În Cartea Psalmilor, există o ilustrare a viitoarei ceremonii de căsătorie în care mireasa lui Cristos este îmbrăcată în aur. Aurul servește pentru a ilustra răsplata ei spirituală în planul divin al vieții. Referitor la această moștenire minunată, psalmistul a scris: "Fiicele regilor erau printre femeile tale de onoare; la dreapta ta stătea regina în aur din Ofir". (Psalmi 45:9). Regina se distingea de tovarășele sale, celelalte femei onorabile, datorită loialității sale față de Domnul cu care urma să se căsătorească și pentru că caracterul ei fusese înzestrat cu principiile adevărului și dreptății. Din același psalm, citim: "Tronul Tău, Dumnezeule, va dura în vecii vecilor; un sceptru de dreptate va fi sceptrul împărăției Tale. Tu iubești dreptatea și urăști răutatea; de aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a pus deasupra tovarășilor tăi, ungându-te cu untdelemnul bucuriei". - versetele 6,7

Referirea la Ofir identifică un loc renumit ca fiind o sursă de mult aur de cea mai bună calitate. Astfel, așa cum continuă psalmistul, "flica regelui este toată glorioasă pe dinăuntru: hainele ei sunt din aur lucrat. Ea va fi adusă împăratului în haine lucrate cu acul". - Psalmi 45:13,14

Cetatea cerească

Vorbind despre viitoarea mireasă a lui Cristos, Domnul nostru Isus a proclamat: "Tu ești lumina lumii . O cetate care este așezată pe un deal nu poate fi ascunsă". (Matei 5:14). În ultimul său mesaj către membrii credincioși ai miresei lui Cristos, ni se oferă o imagine a cetății cerești. "Eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei." (Apocalipsa 21:2). În limbaj simbolic, Ioan l-a descris mai târziu în același capitol pe Cristos împodobit în slavă. "El m-a dus în duh pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu; și lumina ei era ca o piatră foarte prețioasă, chiar ca o piatră de jasp, limpede ca cristalul." - versetele 10,11

Așa cum aurul era asociat cu mireasa cerească a lui Cristos, tot așa și cetatea cerească era văzută ca o instituție divină. "Zidul zidului ei era de iaspis; și cetatea era de aur curat, ca sticla transparentă. Și temeliiile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase. ... Cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle, fiecare poartă fiind făcută dintr-o singură perlă. Strada cea mare a cetății era de aur, pură ca sticla transparentă..." (versetele 18-21).

Astfel, cetatea lui Dumnezeu îl reprezintă pe Cristos glorificat care a fost pregătit să participe la domnia asupra națiunilor. Cetatea cerească va fi centrul binecuvântării pentru toate familiile de pe pământ sub administrarea viitoarei împărății glorioase a lui Cristos. - Geneza 22:18; Fapte 3:25

Ordinea veche dispare

Trăim acum în anii de sfârșit ai acestei "lumi rele prezente" și în timpul stabilit al revenirii promise a Domnului nostru. (Galateni 1:4). Aceasta urma să fie o perioadă specială de încercare și testare pentru cei care au răspuns chemării cerești în Cristos. Din cuvintele profetice ale lui Maleahi, citim: "Cine va rezista în ziua venirii Lui? și cine va sta în picioare când Se va arăta? pentru că El este ca un foc de rafinare și ca un săpun puternic care albește hainele: El va ședea ca un rafinator și ca un purificator al argintului; și El va purifica pe fiii lui Levi și îi va curăța ca pe aur și ca pe argint, ca să aducă Domnului o jertfă în neprihănire." - Maleahi 3:2,3

Vedem că vechea ordine socială a lumii, care a fost stabilită pe baza egoismului și a mândriei, dispare în vederea pregătirii pentru venirea împărăției lui Cristos. Ca dovadă a acestei răsturnări în rândul națiunilor, Luca a consemnat cuvintele lui Isus: "Vor fi semne în soare, în lună și în stele; și pe pământ va fi strâmtorarea națiunilor, cu perplexitate; marea și

August 2025

valurile vor răzni; inimile oamenilor le vor ceda de frică și pentru că se vor uita la lucrurile care vin pe pământ; pentru că puterile cerului vor fi zguduite. Și atunci vor vedea pe Fiul omului venind într-un nor cu putere și cu mare slavă." - Luca 21:25-27

În jurul nostru vedem astăzi profețita "strâmtorare a națiunilor, cu perplexitate" și fără nicio soluție aparentă sau cale de scăpare. Egoismul, ura, mândria și spiritul de agresiune au dus la crearea unor tiranii crude și puternice. Păcatul, corupția și nedreptatea au adus cu siguranță consecințele lor îngrozitoare. Omul are acum armele necesare pentru a se autodistruge de mai multe ori. Cu toate acestea, suntem asigurați de minunatele promisiuni ale lui Dumnezeu că familiei umane nu i se va permite să se autodistrugă. Scripturile ne învață că egoismul uman va duce în cele din urmă la autodistrugere dacă nu va fi stăpânit de puterea și intervenția divină. Isus a vorbit despre această perioadă îngrozitoare și despre marea suferință spre care se îndreaptă acum lumea. El a spus: "Dacă acele zile nu ar fi fost scurtate, nicio făptură nu ar fi fost salvată; dar din cauza celor aleși, acele zile vor fi scurtate". (Matei 24:22). Cristos și Biserica Sa, în puterea și gloria Împărăției, vor interveni la momentul potrivit și apoi vor începe lucrarea de binecuvântare și restaurare a omenirii înapoi la Dumnezeu.

Creația care geme

Sărmana creație umană care geme va fi salvată de propria sa nebunie egoistă și mândră. Toate problemele naționale și internaționale vor fi rezolvate sub administrația împărăției lui Cristos. Ni se promite că atunci toată nedreptatea va fi îndepărtată de pe pământ: "Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; și nu va mai fi nici moarte, nici întristare, nici plâns, nici durere, pentru că cele dintâi lucruri au trecut. Iar Cel ce ședea pe tron a zis: "Iată, Eu fac toate lucrurile noi". Și mi-a zis: "Scrie!" Căci aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase." - Apocalipsa 21:4,5

Timpul în care trăim acum este punctul culminant al aproape două mii de ani în care urmașii credincioși ai lui Isus au acceptat invitația chemării cerești. Astfel, suntem aproape de momentul "nunții mielului". Citim: "Să ne bucurăm și să ne veselim și să Îl cinstim, pentru că a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să fie îmbrăcată în in subțire, curat și alb, căci inul subțire este neprihănirea sfinților. Și El mi-a zis: ... Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu." - Apocalipsa 19:7-9

Un test al credinței

Perioada de sfârșit a acestui veac este o perioadă de încercare specială pentru poporul Domnului, iar

August 2025

credința fiecărui membru al lui Cristos este rafinată, purificată și dovedită. Ioan a consemnat aceste cuvinte profetice cu privire la această perioadă: "A venit ziua cea mare a mâniei Lui; și cine va putea să stea în picioare?" (Apocalipsa 6:17). Noi suntem acum martorii apropierii rapide a prăbușirii tuturor instituțiilor actuale de pe pământ.

Isus a spus: "Chiar și așa, când vedeți că se întâmplă aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun că generația aceasta nu va trece până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece niciodată. Fiți atenți, căci inimile voastre vor fi împovărate de desfrâu, de beție și de grijile vieții, și ziua aceea se va apropia brusc de voi ca o capcană. Căci ea va veni peste toți cei ce trăiesc pe fața întregului pământ. Fiți mereu pe fază și rugați-vă ca să puteți scăpa de tot ce se va întâmpla și să puteți sta în picioare înaintea Fiului Omului." - Luca 21:31-36

Credința și faptele

Întotdeauna a fost adevărat că cei care au acceptat chemarea cerească de a fi împreună moștenitori cu Cristos vor fi testați temeinic. Fiecare trebuie să rămână ferm în credința Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu. "Fiți pe fază; stați tari în credință; fiți

curajoși; fiți puternici". (1 Corinteni 16:13). Dacă gradul adecvat de credință este dezvoltat în noi, acesta se va manifesta cu siguranță prin rodire. Cei care pot avea doar o măsură de credință nu au progresat încă făcând din ea o credință vie. Astfel, apostolul Iacov întreabă: "La ce bun, dragi frați și surori, dacă spuneți că aveți credință, dar nu o arătați prin faptele voastre? Poate acest fel de credință să salveze pe cineva? ... Deci vedeți, credința prin ea însăși nu este suficientă. Dacă nu produce acțiuni bune, ea este moartă și inutilă. Da, un om poate spune: Tu ai credință, eu am fapte. Arată-mi credința ta fără acțiuni, iar eu îți voi arăta credința mea prin acțiunile mele." - Iacov 2:14,17,18

Credința noastră, și întreaga noastră ființă ca indivizi, este în mod special pusă la încercare acum, și suntem astfel îndemnați de Domnul nostru: "Fiți credincioși până la moarte". (Apocalipsa 2:10). Fidelitatea până la moarte a fiecărui membru al viitoarei mirese a lui Cristos înseamnă o moștenire cu El în glorie și promisiunea minunată de a participa cu El la binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. Acesta este cel mai mare dar pe care ne-am putea aștepta vreodată să îl primim și merită să ne străduim să îl obținem și să ne pregătim pentru el. Domnul nostru ne cere credincioșie. El dorește să curețe din noi tot ce este de natura zgurii, inclusiv

voința proprie și toate faptele cărnii. - Galateni 5:19-21; 1 Corinteni 5:7,8; 2 Timotei 2:21

Deși faptele sunt esențiale, ele ar trebui să fie întotdeauna o reflectare a temeliei de credință a creștinului. Cel a cărui viață nu este în deplină armonie cu credința dezonorează acea credință, iar acest tip de credință este mort. Iacov a scris: "Nu vă amintiți că strămoșului nostru Avraam i s-a arătat că este corect cu Dumnezeu prin acțiunile sale atunci când l-a oferit pe fiul său Isaac pe altar? Vedeți voi, credința lui și acțiunile lui au lucrat împreună. Acțiunile sale au făcut ca credința sa să fie completă. Și așa s-a întâmplat exact cum spun Scripturile: Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a considerat neprihănit datorită credinței sale. El a fost chiar numit prietenul lui Dumnezeu. Deci, vedeți, ni se arată că suntem în regulă cu Dumnezeu prin ceea ce facem, nu doar prin credință. Rahab, prostituata, este un alt exemplu. Ea a demonstrat că este în regulă cu Dumnezeu prin acțiunile sale, atunci când i-a ascuns pe mesageri și i-a trimis în siguranță pe un alt drum. Așa cum trupul este mort fără suflare, tot așa și credința este moartă fără fapte bune." - Iacov 2:21-26

Dacă Avraam și alți eroi ai credinței ar fi discutat doar despre credința lor unii cu alții, nu ar fi fost niciodată eroi ai credinței și nici nu ar fi obținut un

raport bun prin credință. Scripturile arată că ei au umblat în credință, iar faptele lor au fost în armonie cu credința lor. Astfel, credința lor a fost desăvârșită prin faptele lor. Și credința noastră trebuie să fie vie, activă și să lucreze în noi prin dragoste. - Galateni 5:6; Efeseni 6:23

Semnul iubirii

Dezvoltarea atributului iubirii trebuie, de asemenea, subliniată, deși nu ține loc de alți factori importanți în viața celor care au acceptat chemarea cerească. De exemplu, dragostea nu poate lua locul doctrinei, dar ne îndrumă în utilizarea corectă a doctrinei. Dragostea nu poate lua locul credinței sau al activității în numele Domnului, dar este singurul motiv pentru credință și pentru slujirea care este acceptabilă pentru Dumnezeu.

În timp ce rămânem tari într-un singur duh, cu o singură minte și cooperăm cu alții cu o credință la fel de prețioasă, trebuie să ne iubim unii pe alții "cu o inimă curată și fierbinte". (1 Petru 1:22). Trebuie să ne încurajăm unii pe alții la "dragoste și la fapte bune" și să evităm orice cuvânt și faptă care ar putea incita la neînțelegeri sau certuri. (Evrei 10:24). Credința și dragostea trebuie să meargă mână în mână. Dacă rămânem tari în credință și suntem făcuți vii prin dragoste, suntem "păziți prin puterea lui Dumnezeu". - 1 Petru 1:5

Dragostea multora poate "să se răcească", dar dragostea noastră față de alții, pe măsură ce rămânem tari în credință, trebuie să rămână ferventă, chiar dacă poate fi respinsă de unii. (Matei 24:12). Dacă suntem abuzați sau defăimați, trebuie să avem grijă să nu defăimăm la rândul nostru. Când suntem persecutați, să nu ne alăturăm niciodată rândurilor persecutorilor. (1 Petru 2:21-23). Avem nevoie de o credință puternică și de o măsură tot mai mare a spiritului iubitor de sfințenie. Aceasta ar trebui să fie dorința noastră sinceră și rugăciunea noastră stăruitoare. Prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu este temelia fermă pentru credința noastră, iar a noastră trebuie să fie o credință care lucrează prin dragoste. - Galateni 5:6

Credința de durată

Trebuie să rezistăm în fața încercărilor și să rămânem neclintiți în timp ce iubitul nostru Domn continuă să ne rafineze, să ne purifice și să ne curățească, pentru ca noi să-l putem aduce jertfa noastră plăcută. Aceasta va însemna să ne luăm crucea în fiecare zi și să-L urmăm. (Luca 9:23). În plus, va fi necesar să "așteptăm nădejdea cea binecuvântată și arătarea glorioasă a marelui Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Cristos, care S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere

din orice nelegiuire și să ne purifice pentru Sine un popor deosebit, zelos pentru fapte bune". (Tit 2:13,14). Iubitul rafinator lucrează cu bunăvoință asupra noastră, iar noi trebuie să ne supunem de bunăvoie acestei lucrări. Cu toții avem nevoie de rafinare și curățare din cauza zgurii care este inerentă vasului nostru de lut, trupesc, în care se află comoara noastră spirituală - la fel ca aurul încercat în foc. - 2 Corinteni 4:7

Psalmistul a spus: "Doamne, ascultă-mi glasul. Urechile Tale să fie atente la strigătul meu de milă. Dacă Tu, Doamne, ai ține o evidență a păcatelor, Doamne, cine ar putea sta în picioare? Dar la tine există iertare, astfel încât să putem, cu respect, să-ți slujim. Îl aștept pe Domnul, toată ființa mea așteaptă, și în cuvântul Lui îmi pun nădejdea." - Psalmii 130:2-5

De-a lungul călătoriei noastre de pelerini, nu am putea avea nicio poziție în fața Tatălui nostru Ceresc fără haina acoperitoare a neprihănirii lui Cristos. "Mă voi bucura mult în DOMNUL, sufletul meu se va veseli în Dumnezeu meu, căci El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu haina neprihănirii, așa cum mirele se împodobește cu podoabe și cum mireasa se împodobește cu bijuteriile ei." - Isaia 61:10

În scrisoarea sa către frații din Roma, apostolul Pavel a spus că le scrie celor "care, prin stăruința în

fapta bună, caută slava, cinstea și nemurirea". (Romani 2:7). Bisericii din Galatia, el le-a spus: "Să nu obosim în a face binele; căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom obosi." (Galateni 6:9). Domnul nostru nu ne va părăsi și nu ne va abandona niciodată și dorește cu dragoste să fim conformați după chipul Său și să reflectăm imaginea Sa. (Evrei 13:5). Este de datoria noastră să rezistăm cu curaj sub rafinarea și curățirea Sa.

După cum se menționează în versetele anterioare, nu trebuie să devenim "obosiți în binefacere" și trebuie să ne amintim că testul nostru nu este unul pur și simplu de binefacere, ci de "stăruință în binefacere". Apoi, de asemenea, trebuie să păstrăm "întreaga armură a lui Dumnezeu" pentru ca să putem rezista în această "zi rea". - Efeseni 6:13

Mai prețios decât aurul

Apostolul Petru ne atrage atenția asupra clasei "aleșilor", simbolizată prin aurul care este rafinat în mod special în această perioadă. Referitor la clasa Cristos, el explică chemarea lor specială: "Aleși după preștiința lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultare și stropirea cu sângele lui Isus Cristos: Har vouă și pace să vă fie înmulțite". - 1 Petru 1:2

Apostolul continuă: "Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, potrivit milei Sale abundente, ne-a născut din nou la o speranță vie, prin învierea lui Cristos din morți, la o moștenire incoruptibilă, nestricăcioasă și care nu se stinge, rezervată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile din urmă. De care vă bucurați foarte mult, deși acum, pentru o vreme, dacă este nevoie, sunteți în greutăți prin ispite multiple [greacă: punerea la încercare]." Petru conchide apoi spunând că încercările credinței noastre sunt ca aurul încercat în foc: "Încercarea credinței voastre, fiind mult mai prețioasă decât aurul care piere, chiar dacă este încercat cu foc, ar putea fi găsită spre laudă, cinste și glorie la arătarea lui Isus." - versetele 3-7

Aceasta să fie mărturia noastră: "El știe calea pe care o iau; când mă va încerca, voi ieși ca aurul." - Iov 23:10